

Het kind als een behoeftelichaam, dat via banale educatieve technieken gevormd kan worden. Een soort totaliserende en lineaire visie op de ontwikkeling van een kind, met als eindpunt de volwassenheid. De volwassene die weet wat het kind niet weet. Een mensbeeld waarbij niet uitgegaan wordt van een kloof tussen weten en waarheid. Wanneer botvieren volwassenen hun verlangens via het kind en wanneer ontstaat er een ruimte waarin kinderen verantwoordelijkheid kunnen opnemen voor zichzelf? En wat is dat dan: een kind dat verantwoordelijkheid opneemt voor zichzelf? En hoe kijken kinderen naar volwassenen? Zijn volwassenen dan allemaal ‘ideaal-ikken’ of zijn het mensen zoals iedereen met hun eigen zorgen, angsten, verantwoordelijkheden en verlangens?

De lineaire compositie blijkt in *That Night Follows Day* al snel uitgedaagd en opengebroken tot circulaire bewegingen: een *loop* tussen performers en kijker. De volwassene die weet wat het kind niet weet. De volwassene die niet weet wat het kind weet. Het spel van vervreemding en identificatie, mét het weten dat je niet weet. Als toeschouwer word je getuige. Niet omwille van de encenering of het acteren, maar eenvoudigweg om het hier-en-nu feit dat ik als volwassene recht in de ogen aangekeken wordt door onder andere een zevenjarig kind, dat mij aanspreekt met ‘jullie’. Een *loop* van vragen, posities, gedachten ten aanzien van de jonge mensen en mezelf wordt in gang gebracht. Ik kijk als volwassene naar kinderen die mij vertellen hoe ik kijk. Ik weet niet wat ze zelf denken van de zinnen die ze op mij afvuren en ik vraag mij af wat dat zou zijn. Ik weet niet of ze zelf wéten wat ze opsommen, of in welke mate ze zich daarvan bewust zijn. Ik vraag mij af wat andere volwassenen kunnen denken. Ik wordt getuige van mijn eigen verhoudingspel tot kinderen en volwassenen en de vele betekenis-kaders die een rol spelen, maar waar ik niet zomaar buiten kan staan. Ik vraag mij af of die jonge mensen op de scène begrijpen welke impact dit heeft op de volwassen toeschouwers.

controle en toegang tot kennis

Jullie leggen ons uit wie Hitler is, Ghandi, Jezus, Nero, Bush, Blair en Bin Laden.

Jullie vertellen ons over Alexander de Grote, Leopold de Eerste en Nicolaas de Tweede, over Valentina Teroshkova, Yuri Gagarin, en Neil Armstrong.

Michiel: ‘In het begin vond ik dat sommige dingen niet klopten. Zo zijn er de kleintjes die zeggen “Valentina Teroshkova”. Ik wist zelf niet wie dat was! Dat blijkt dan de eerste vrouw in de ruimte te zijn. En dan dacht ik in het begin “Waarom zeggen we dat, want de meesten weten niet eens wie dat is?!” Als je dan verder gaat, begin je door te hebben dat het allemaal zijn rol heeft en dat het, denk ik, ook voor het absurde staat.’

De peilers van de moderniteit lijken te liggen in een pedagogisering van het mensbeeld en een voorstuwende commercialisering van ons bestaan. In de westerse wereld leven we in één grote verwenningruimte, ‘geprothetiseerd’ met media, materialiteit, informatie... maar tevens met een soort van ‘moederlijke’ verzorgingsprothesen zoals sociale diensten, verzekeringen, hulpverleners... die deel

scène naspelen door kinderen. Met enkel het filmbeeld als decorlement. Door de kinderen en hun volwassen dubbelhangers (of vice versa) op deze (intermediale) manier met elkaar te confronteren, wordt er gefocust op het verschil tussen deze twee partijen. Tussen jong en oud, zijn, tussen onervaren en verbitterd van ervaring zijn. *Übung* maakt deel uit van een trilogie bij Victoria waarvan het tweede deel, *That Night Follows Day* (in een tekst en regie van Tim Etchells), op 4 mei 2007 in première ging.

ÜBUNG (2000 – 2001, Victoria)

Kinderen zijn als volwassenen. Of anders: kinderen zijn niet KLEINE VOLWASSENEN. En ook: elke volwassene is nog altijd degene die hij als kind was, enkel een beetje groter en wat meer uitgegroeid. Deze gedachtevanden lagen mee aan de basis van de voorstelling *Übung* van Jose De Pauw. De Pauw registreerde eerst zijn volwassen acteurs op het witte doek en liet die film – een uit de hand gelopen feestje onder vrienden, waar allerlei ongemakkelijke bekentissen en ontdekkingen worden gedaan – op de

